

ת"פ 19274/06/17 - מדינת ישראל נגד בלאל זכארה, מוחמד זכארה

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 19274-06-17 מדינת ישראל נ' זכארה
תיק חיצוני: 239383/2017

בפני	כבוד השופט ג'ני טנוס
מבקשת	מדינת ישראל
	ע"י שלוחת התביעות גליל צפון
נגד	בלאל זכארה
נאשם/נידון	מוחמד זכארה
משיב	ע"י עו"ד חסן אבו אחמד

החלטה

החלטה זו נסובה על בקשת המאשימה לחלט את הרכב ששימש את הנאשם לביצוע העבירה בה הוא הורשע.

על פי עובדות כתב האישום ביום 4/6/17 הסיע הנאשם 8 שב"חים ברכב מסוג פורד טרנזיט מ.ר. 3462814 (להלן - **הרכב**) זאת בכביש 79 לכיוון צומת המוביל. בנוסף לכך, עת נעצר הרכב במחסום משטרי שנפרס במקום הזדהה הנאשם בפני השוטרים בתור אזרח ישראלי בכוונה להונות את השוטרים.

על יסוד הודאתו הורשע הנאשם בעבירה של הסעת 6 שוהים או יותר שלא כדין, עבירה לפי סעיף 12א(ג1)(א) ו-(ב) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, ובעבירה של התחזות לאדם אחר במטרה להונות עבירה לפי סעיף 441 רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

הנאשם נדון במסגרת הסדר טיעון שהושג בין הצדדים לעונש מאסר ועונשים נלווים שכללו מאסר על תנאי, קנס ופסילת רישיון נהיגה.

לאחר מתן גזר הדין נקבעו מספר ישיבות לצורך דיון בבקשת החילוט, אולם לא ניתן היה לקיים דיון ענייני בבקשה לאור העובדה כי לא ניתן היתר לנאשם להיכנס לישראל, חרף החלטות ביהמ"ש להתיר את כניסתו.

רק לאחר התייצבות הנאשם והמשיב, שהינו הבעלים הרשום של הרכב, ניתן היה לקיים דיון ענייני בבקשת החילוט.

בקשת החילוט נסמכת על סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי, מעצר וחיפוש (נוסח חדש) תשכ"ט - 1969 (להלן - **הפסד"פ**) אשר קובע כדלקמן:

"(א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32 או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם."

מלשון הסעיף ניתן ללמוד, כי על מנת להורות על חילוט חפץ שנתפס, יש צורך בהתקיימות התנאים הבאים: החפץ נתפס או הוחזק בידי המשטרה מכוח הוראת סעיף 32 או לפסד"פ; הנאשם הורשע בדין; החפץ סייע לנאשם לבצע את העבירה בה הורשע; והנאשם הוא בעל החפץ.

מטיעוני הצדדים ניכר כי אין מחלוקת לגבי התקיימות התנאים, למעט התנאי האחרון בדבר בעלות הנאשם על הרכב מושא החילוט.

לעניין זה יובהר, שאין מחלוקת בין הצדדים כי הרכב אינו רשום במשרד הרישוי על שם הנאשם, אלא על שם בנו, המשיב, מר מוחמד זכארנה (להלן - **הבן מוחמד**), שהינו צעיר ובעת ביצוע העבירה, וגם כיום, אין לו רישיון נהיגה.

ב"כ המבקשת ביקשה לתקוף את רישום הבעלות של הרכב על שם הבן מוחמד תוך הסתמכות על העובדה כי לבן אין כל רישיון נהיגה, כפי שהוא עצמו אישר, וכן על דבריו של הבן במשטרה, לפיהם רק אביו, הנאשם (ובינתיים הנידון), הינו משתמש ברכב.

הבן מוחמד טען בפניי כי הוא הבעלים של הרכב והכחיש כי אמר את הדברים המיוחסים לו במשטרה וטען כי הרכב נמצא בשימושם של אמו ושל אחיו.

לאחר ששקלתי טענות הצדדים, נחה דעתי לדחות את הבקשה.

ככלל, רישום הרכב על שם אדם מסוים הינו בעל משמעות דקלרטיבית-ראיית בלבד ולא קונסטטטיבית. לפיכך, רישום כזה מאפשר תקיפת הרישום והוכחה כי הקניין מצוי בידי אדם אחר מזה הרשום במשרד הרישוי.

והשאלה שנשאלת היא, האם המבקשת עמדה בנטל להוכיח כי הרכב שייך לנאשם חרף היותו רשום על שם הבן מוחמד?

התשובה לכך היא לא, ואנמק - נכונה אני להסכים עם ב"כ המבקשת, כי העדר רישיון נהיגה של מי שרשום כבעל הרכב מגלה תהייה לא מבוטלת בדבר נכונות הרישום. ברם, בהעדר ראיות אחרות לא ניתן להתבסס על תהייה זו לבדה כדי להוכיח בעלותו של אדם אחר ברכב.

רוצה לומר, כי העדר רישיון נהיגה של בעל הרכב הרשום, אינו ראיה עצמאית להוכחת בעלותו של אדם אחר על הרכב,

ולצורך תקיפת הרישום יש צורך בהבאת ראיות נוספות.

במקרה דנן, המבקשת מסתמכת על דברי הבן מוחמד במשטרה בדבר היות הנאשם המשתמש היחיד ברכב. אמרה זו, אילו הוכחה, בצירוף הנתון שצוין לעיל לגבי היותו נעדר רישיון נהיגה, היה בהם כדי לבסס את בעלותו של הנאשם על הרכב.

אלא מאי? אמרתו הנ"ל של הבן מוחמד במשטרה כלל לא הוכחה. אשוב להזכיר, כי הבן מוחמד הכחיש אמירת הדברים, ואילו המבקשת נמנעה מהגשת הודעתו במשטרה לאחר שהתברר במהלך הדיון כי אין בידי המבקשת הודעה חתומה שלו (ולא נטען כי הלה סירב לחתום עליה), וככל הנראה הליך גביית הודעתו לוקה בחסר או בפגם שלא איפשר הגשתה בידי מי שגבה ממנו את ההודעה.

מעבר לנדרש אציון, כי הבן מוחמד לא נשאל לגבי מקורות מימון רכישת הרכב, ולא נשאל מי נושא בהוצאות החזקתו השוטפת.

יוצא אפוא, כי לא הובאו בפניי נתונים מספיקים לסתירת נכונות הרישום במשרד הרישוי, ולמעשה לא הובאה כל ראיה להוכחת בעלותו של הנאשם ברכב.

אשר על כן, אני דוחה את הבקשה לחילוט הרכב.

המזכירות תמציא עותק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ז חשוון תשע"ט, 05 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.